

2013

Читацька скарбниця
випуск перший

2013

Читацька скарбниця випуск перший

Збірка творів, надісланих в редакцію літературної студії «Веселики»

Фізики і лірики... Літературна дискусія, розпочата Максимом Рильським в минулому столітті, залишила свій відбиток у сучасному житті Українського фізико-математичного ліцею КНУ імені Тараса Шевченка. Без сумніву, обдаровані фізики, математики, хіміки та програмісти часто проявляють себе у творчому амплуа. Результати неабиякі: багато призерів олімпіад з мови та літератури, творчих конкурсів, зокрема "Із янголом на плечі...", а також конкурсів читців, немало учні ліцею мають і публікацій у різноманітних виданнях, зокрема в журналі "Дніпро".

Залюблені у творчість учні створили літературну студію з мальовничою назвою "Веселики", керівником якої стала Порало Наталія Дмитрівна. Щороку бібліотека студії поповнюється десятками нових творів, серед яких оригінальні вірші та проза, переклади, створюють учні навіть пісні.

Кілька місяців тому було оголошено збір творчих здобутків читачів нашої студії та всіх бажаючих. За цей час до редакції надійшло більше десятка творів, за що ми Вам щиро вдячні. Сподіваємось на нові успіхи!

Якщо Ваш твір не потрапив до цього електронного журналу не засмучуйтесь: його обов'язково опублікують в наступних випусках.

Бажаєте стати упорядником журналу чи внести свою лепту в його оформлення? Пишіть сюди: veselyky@mail.ru

Дата випуску: 12 липня 2013 року

Формат: електронний, PDF

Вільне розповсюдження

*Усі права захищено. Публікація будь-яких матеріалів без узгодження з редакцією чи їх безпосереднім автором **заборонена**. Розміщення журналу дозволяється лише за умови розміщення в його описі прямого посилання на сайт літературної студії <http://veselyky.pp.ua/>.*

Юляна Брилюк

Подяка редакції за творчу наснагу

*В твоей комнате рояль,
Как нежны его изгибы,
Как же стало мне, вдруг, жаль,
А ведь мы сыграть могли бы.
Старый, лаковый рояль,
Он хитёр и много знает,
А под крышкой струны – сталь,
Кто сумеет, тот сыграет.
Белых клавиш стройный ряд,
Он сверкает под лучами,
Рядом нотная тетрадь,
Но мотивы не звучали.
Как же можно заиграть,
Если нот совсем не знаешь,*

*Как же можно предавать,
Раз любить ты обещаешь?!
А рояль, он был умней,
Чем наивные девчонки,
Ведь играть на нём мог гений,
А дурак – пиликать громко.
Жаль, что девушки вчастую
Дуракам позволить могут,
Поиграть на них впустую,
И пойти своей дорогой.
Ну, а гений ходит тихо,
Разглядеть его не можем,
И общаемся, на лихо,
С тем, кто нами не дорожит.*

Неоднакові

*Ми з тобою такі нетипові,
Такі різні, неоднакові,
Та спілкуємось дружньо на диво,
Виглядаємо навіть щасливо.
Намагаємось бути схожими,
Але як не старались не можемо,
Кожен з нас бачить світ по-своєму,
Добре зразу ми це засвоїли.
Дуже я голосна й кольорова,
І бурхлива, як хвиля із моря,
Та усе щоб я не робила,
Ти все одно завжди чорно-білий.*

Муза

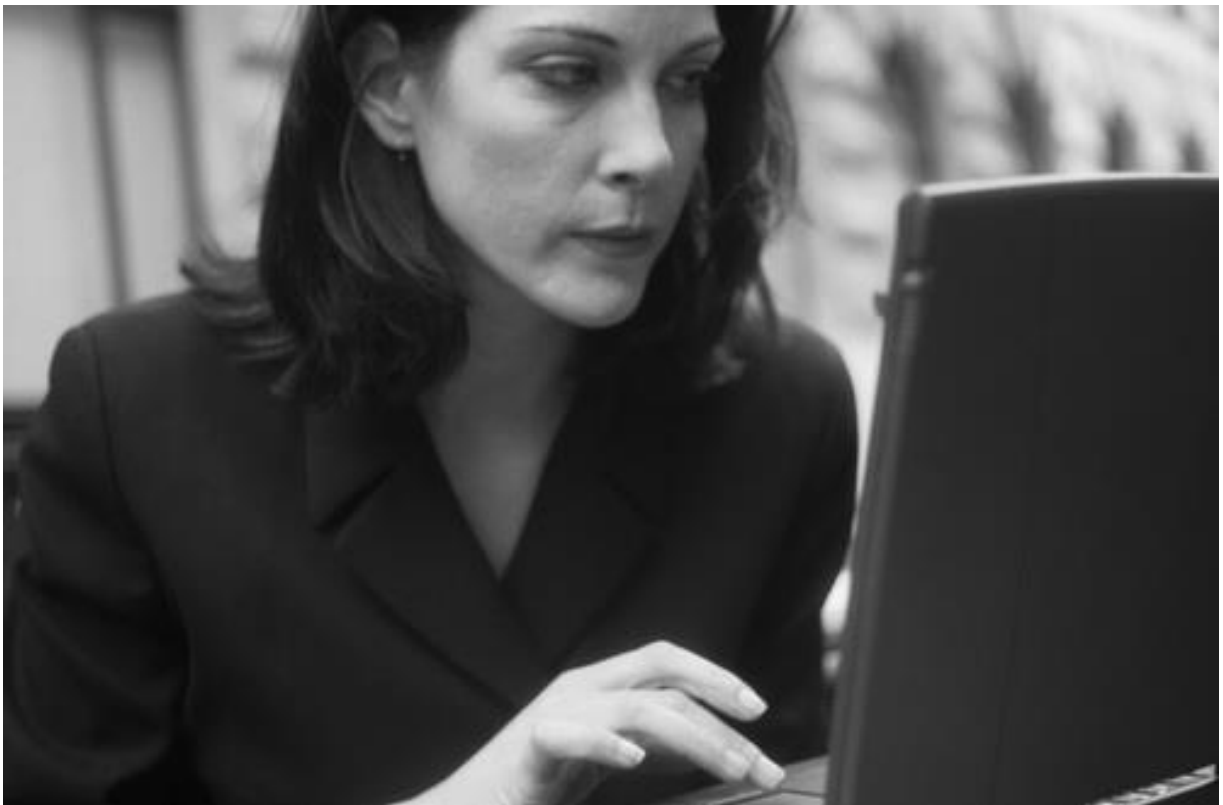
*Как трудно с Музой вместе жить,
Её нельзя прогнать, убить,
Она в лицо тебе хохочет,
Приходит, будит, когда хочет.
Она хватает твою руку,
И ты не помнишь горечь, скуку,
Ты забываешь обо всём,
Тогда вы только лишь вдвоём.
Но Муза гордое создание,
Она нуждается в признаньи,
Она капризно дует губки,
Не понимает часто шутки.
Она изменчива, горда,
Бывает часто холодна,
Совсем не каждый человек
Сможет прожить с нею свой век,
Но, если Муза вдруг уйдёт,
Взмахнув рукою на прощанье,
И сердце гордо унесёт,
Тут кончится твоё признанье.
Или уедет на года,*

*Вдруг неожиданно исчезнув,
Бессмысленно просить тогда,
И умолять об возвращеньи.
А может в кому она впасть,
И так лежать всё дни за днями,
И ты, пытаешься не пропасть
Будешь стараться над стихами,
Но все они будут немые,
Пока она вновь не проснётся,
Ведь все её слова просты,
Строка с ней так легко плетётся.
О, Муза, милая моя,
С тобою нужно быть друзьями,
И вместе радостно творя,
Всё то, что, может, было с нами.
Пусть с Музой очень трудно жить,
Но творческому человеку ясно,
Как нужно Музой дорожить,
Ведь быть с ней вместе так
прекрасно.*

Страница удалена

*Ты оставил меня одну,
На холодном осеннем ветру,
Нет, я тебе совсем не виню,
Ты же знаешь – тебя не люблю.
Но уже много дней и ночей,
Ты потребность души моей,
Я бежала с учёбы к тебе,
И в свободное время везде
Я искала момент написать,
Всё, всё, всё о себе рассказать.
Ничего от тебя не тая,
В телефоне был ты у меня,
В электронке, моём ноутбуке,
Не давая погибнуть от скуки.
Может это всё и смешно,
Но поверьте, мне уже всё равно,
Ерунда виртуальная дружба?*

*Но она сослужила мне службу.
И бежали года в суете,
Мы общались, как раньше, в сети,
А однажды, сократив расстоянье,
Договорились о нашем свиданьи.
Мы так счастливы были тогда,
И мечтали гулять так всегда.
Потом время опять потекло,
Нас с тобой за собой унесло,
И ни дня без тебя, ни часочка,
Всем делюсь я с тобой по кусочку.
Всё как раньше ни слова вражды,
День обычный, осенний – дожди,
На экране лишь надпись одна:
«Страница пользователя
удалена»...*

Олена Тригуба

*В кімнаті тихо. Чай зелений
Стоїть у чашці на столі...
Та серце рве непримиренний
Підступний біль...Похмурі дні,
Прийшли, як злодії дрібні.
Непереборне почуття –
Що ти єдиний сенс життя.
Безглуздий сенс! Насмішка долі!
Відсутність у присутності –
Твоя характеристика. Доволі
Демонструвати хист в могутності
Слів, вчинків, почуттів...
Хіба не цього ти хотів?
Мабуть, самотність – твоє щастя,
А скажеш слово – грім роздасться.
Та й залишився тільки грім.*

*Пусте уявлення кохання
Згасило хвилю почуттів,
А далі що? Далі – прощання.
Сухе прощання без емоцій -
Вони скінчились вже давно.
Скупа сльоза бринить на оці,
Але тобі вже все одно.
Я заспокоююсь думками,
Що ти ще просто не дозрів,
Що усвідомиш все з роками,
Як боляче колись зробив.
Піду я тихо, по-англійськи.
Скажу лиш стримане «прощай»,
Залишу на столі записку,
Закрию двері – прочитай...*

Юлія-Анна Кміть

Можна жити краще?
Убезпечитись майбутнім?
Продуктові торби важчі
Везти додому дітям..
Не чекати зарплати,
Рахуючи дрібні..
Бутіки обминати,
Купляючи в секунді..
Боячись завтрашнього дня..
Звільнення з роботи..
Прокидаєшся зрання-
І щодень клопоти.
На вікні заставка сіра
Львівського пейзажу
І для тебе вже не милий
Вигляд Вернісажу.
Всюди загризають ціни
Твого обдертого гаманця..
Ти нічого їм не винний,
Та не почувеш теплого слівця.
І знову сниться Америка..
Так манить до себе..
А від новин вже істерика-
Звідси тікати треба!
Добути ліпшого! Собі і дітям!
На євреїв не працювати!
Туди, де вище сонце світить,
Щоб нащадкам найкраще дати..
Але.... я патріот! Люблю країну!
Солодкого буття плекаю мрію ..
Бачу Едем, а не руїну,
Тілом молодий, та душа старіє..
Не хочу зрадити землю рідну..
Що маленьким випестила мене..
Яка щороку тепла, плідна,
Годувала всіх. А тепер...

Я пропаду... Без кореня..
Загину у чужих степах..
Але тут-підкорення,
Приниження, грабіж і страх..
Я на межі.. Між мрією і дійсністю..
Бо вибір радикальний і важкий..
Це є випробовування вірністю?
Україно.. Я ж блудний син твій!!!
Чому змушуєш страждати!?
Руки такі брудні, криваві..
А пальці твої-депутати
Розкрили роти слиняві..
Грабують всіх, Тебе й мене..
Останнє забирають з дому..
Не хочу кидати, та вже
Ти не потрібна нікому..
Відрубай свої руки, кохана..
Бо вони так душать тебе..
Ти божевільною стала..
Боюся, це не мине..
Я хочу бути Тут.. Де твої коси..
Шумлять золотом морів..
І діамантові травневі роси
Напувають солов'їв..
Ти моя Матір! Така тепла..
Така ніжна та земля!
А по ній-вогні із пекла..
Пов'язана зашморгом петля..
Немов зроблена для мене..
Щоб не розносив дурних слів..
Бо руки Твої повстали,
Я боявся! Я не хотів !
Тебе вбили і розікрали..
Танцюють на кістках..
А сини валізки зібрали,
Живуть в чужих хатах...

Илона Шульга

Так чистая душа наденет ожерелье из зари...

*Ничтожна наша жизнь, иль высока
Мы путники, наверное, идущие издалека.
Пустили в мир людей, не уточнив
В который раз увидеться дозволено нам с ним.
Но сколько жизней не дарило б провиденье,
Из них, жемчужин, мы сплетаем ожерелье...
Пока за нами гонится забвенье
Мир тщетно разумом пытаемся понять.
И всё ж душевный пыл не каждый смог унять...
Нам леска ищет верные пути,
Ошибки чуть вкрапляют перламутра,
Так чистая душа наденет ожерелье из зари,
А если будет брак из бусин выйдет пудра...
Запятав истину! На время... До поры..!*

